

PĂRINTELE EMILIANOS SIMONOPETRITUL

SĂ SE LIPEASCĂ NUMELE LUI IISUS DE RĂSUFLAREA TA

Și cum a zis oarecare înțelept, să se lipească numele lui Iisus de răsuflarea ta și atunci vei cunoaște folosul liniștirii.

Dar pentru ca să poți lucra neîncetat rugăciunea, e nevoie să te obișnuiești cu ea. Pentru aceasta e nevoie, pe de-o parte, de trezvie, dar în același timp e nevoie să se lipească numele lui Iisus de respirația ta. Dacă la fiecare respirație a ta, vei rosti un cuvânt sau mai multe, chemarea îți va deveni foarte ușoară.

Să se lipească de răsuflarea ta. Așa cum pentru a umbla porți pantofi, tot așa pentru a călători în fiecare zi în viață poartă în

respirația ta numele lui Iisus. Când faci aceasta, vei cunoaște folosul liniștirii.

Cu toate acestea, de obicei, noi ce facem? Ne rugăm, ne facem canonul, dar nu păzim liniștea, nu ne păzim gura închisă, și de aceea nu dobândim nicio experiență, nicio cunoștință a liniștirii, sau uităm experiențele duhovnicești pe care ni le-a dăruit Dumnezeu. De asemenea, nu însoțim cu rugăciunea viața noastră zilnică și diferitele slujiri pe care le avem, ci trăncănim despre o mie și unu de lucruri, fiindcă avem diferite chestiuni care ne interesează. Dar dacă nu facem rugăciunea cu exclusivitate, e cu neputință să cunoaștem folosul liniștirii. Prin urmare, când vedem că trec anii și nu avem nicio cunoștință și experiență a folosului liniștirii, să știm că nu împlinim lucrurile acestea atât de simple.

Sursa: **Arhimandrit Emilianos Simonopetritul**, *Sfântul Isihie: cuvânt despre trezvie*, Ed. Sfântul Nectarie, 2014

PROGRAMUL LITURGIC

Duminică
28 august

07:30

Utrenia și Sfânta Liturghie

Ap. I Corinteni 9, 2-12; Ev. Matei 18, 23-35; glas 2, voscr. 11

→ **Duminica a 11-a după Rusalii (Pilda datornicului nemilostiv)**

18:00

Vecernia și Litia

→ Tăierea Capului Sfântului Proroc Ioan Botezătorul

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

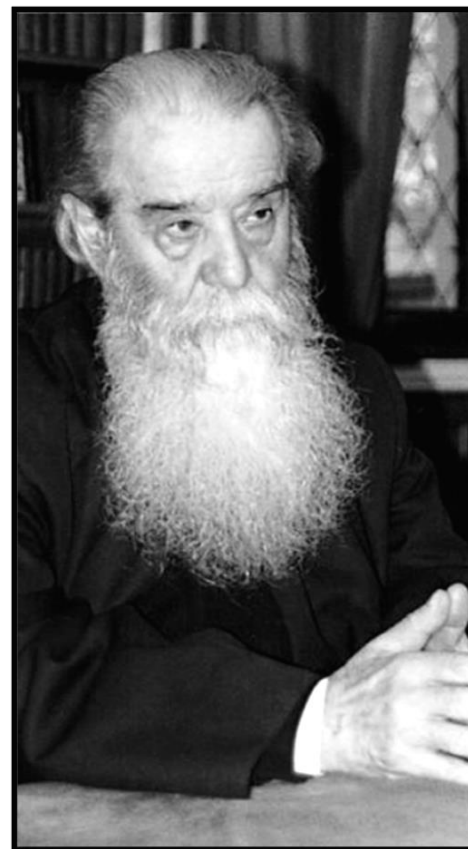

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Pentru ca harul Domnului să vină în timpul Liturghiei, trebuie să fii concentrat și netulburat.” – Părintele Amfilohie Makris

Nr. 450 / 21 august 2022

PĂRINTELE
CONSTANTIN GALERIU

1918 - 2003

FĂ DIN NOU LEGĂTURA CU DUMNEZEU!

Cât de mult a frământat răul (sub chipul suferinței, al durerii trupesti, al suferinței sufletești) conștiința umană! Cum răspunde conștiința umană la întrebarea: Răul și suferința sunt operă a lui Dumnezeu? Hotărât, răul nu e opera lui Dumnezeu! Dar suferința? Nici suferința. Suferința este consecința răului, urmarea răului; trebuie precizat însă dintru început: Nu suferința e răul, ci păcatul este răul.

Cum se produce suferința? Cum o simți? Mulți s-au revoltat, au căzut în necredință de frica suferinței. Cei care cercetați literatura, gândiți-vă la un Camus, cu vestita lui carte, „Ciuma”. Surprinde răul și suferința lumii, scoțând în relief mai ales suferința copiilor. Se zguduie, oare, în tine credința, când vezi suferința unui nevinovat? Scriptura a răspuns și la aceasta prin suferința lui Iov.

Cât de zguduită e atunci conștiința umană în fața Dumnezeului milostivirii, în fața Dumnezeului luminii și al iubirii, Care pe Tabor strălucea, în timp ce la poalele muntelui se consuma această priveriște tragică! Cei necredincioși se revoltă împotriva lui Dumnezeu, dar soluții nu au.

Să răspundem și noi, atât pentru credincioși cât și pentru ceilalți: Există o singură soluție, care ne unește pe toți. Una singură: lupta împotriva suferinței. Altfel, necredincioșii, bunăoară Freud, care spune că viața însăși este un dor pentru moarte, nu dau ca soluție decât resemnarea sau revolta. Dimpotrivă, pentru omul credincios e nevoie de o analiză a cauzei, cum pe drept cuvânt Ioan Gură de Aur a spus: „Nu suferința e răul, ci păcatul”. Păcatul, care aduce stricăciunea și moartea.

Ce înseamnă păcatul? Despărțirea de Dumnezeu. Păcatul e ruptura. O, iubitorilor, să analizăm împreună această temă! Când încerci suferința? Când se produce o ruptură. Câtă vreme mâna mea este întreagă, normală, sănătoasă, n-am durere. Dacă se produce o tăietură, chiar și o mică înțepătură, o ruptură, apare durerea. Deci durerea, în adâncul și în manifestarea ei, înseamnă ruptură, despărțire. Atunci adâncul durerii – pornim de la viul vieții, de la experiența vie (definim păcatul drept despărțire de Dumnezeu sau neascultare de Dumnezeu) – este călcarea voii lui

Dumnezeu conștientă și liberă, cu gând, cuvânt, faptă. Deci păcatul înseamnă călcarea voii lui Dumnezeu, neascultarea, despărțirea și, prin urmare, suferința. Acolo unde s-a produs, nu mai e păstrată armonia, unitatea ființei, echilibrul.

La copilul lunatic, epileptic, acestea erau formele de manifestare: nu avea liniște în el, se disloca, se arunca fie în apă, fie în foc, înaintea unei primejdii. Nu-și mai găsea locul. E vorba despre pierderea echilibrului, a unității și armoniei. A unității cu Dumnezeu, cu Autorul, cu Ziditorul meu și Mântuitorul meu și Sfințitorul meu – Duhul Sfânt, și, în același timp, unitatea cu întreaga creație și cu armonia ei.

Copilul când se naște, țipă pentru că s-a despărțit de locul matern. Se desparte apoi de sânul mamei și iarăși țipă. Apoi, cu vârsta, te desparti de pruncie, de copilărie, de adolescență, de tinerețe, de maturitate... de viață. Trăiești în diverse stări această despărțire și ruptura cu formele ei de durere. Abia atunci înțelegi: Răul stă tocmai în această ruptură din armonia dumnezeiască. Ruptura deopotrivă față de Dumnezeu și față de lume. Ruptura, sfâșiere lăuntrică în mine însumi. Și dacă în această ruptură și dezechilibru nu-mi mai găsesc locul, atunci, în fața suferinței, cum mă comport? Cum sunt în stare s-o suport?

Omul necredincios, sărmanul, se revoltă. Soluție nu are. Caută. De

multe ori se spune despre cineva (dacă n-o declară el însuși) că este ateu. Nu există ateii! Un astfel de om s-a revoltat împotriva Dumnezeului celui viu și adevărat, dar își construiește alți zei. Un fel de fericire din lumea aceasta. Sau un idol din lumea aceasta: o plăcere, o patimă. Așa s-au construit idolii, din această revoltă și cădere originară. Dar idolul pe care ți-l construiești nu mai este Dumnezeu; el e din lumea aceasta și te îngroapă în lumea aceasta. Ar trebui să o știe toți ateii. Ei nu sunt fără Dumnezeu; ei îndumnezeiesc altceva. Iar cele pe care le îndumnezeiesc ei sunt morminte văruite. Atunci, în suferință, când eu știu că ea este ruptura mea de lume și de Dumnezeu, răspunsul credinței e tocmai refacerea legăturii mele cu Dumnezeu, atât cu El personal, cât și cu semenii mei.

Îmi stăruie în minte acel moment descris de Ava Dorotei, în care ucenicul lui, Dositei, bolnav, cu o febră puternică și cu un trup istovit, stătea așezat în pat, acoperit cu ce era pe atunci, tot un fel de cearșaf – o pânză – și în fiecare dimineață venea Ava Dorotei și îl întreba: „Cum îți este? Roagă-te!”. Fă din nou legătura cu Dumnezeu, căci faci legătura cu Izvorul vieții! Căci păcatul te-a despărțit, te-a aruncat în stricăciune și durere. Refă legătura!

Au mărturisit toți credincioșii că în rugăciune uită de durere, pentru că în rugăciune faci legătura

între adâncul din tine și adâncul dumnezeiesc. Nu uitați! Așa au suferit martirii; pentru că stricăciunea, păcatul, nu ajung până la adânc, până la ultima adâncime. „Dumnezeu a pus în vistierii adâncul” – rețineți ideea aceasta!

Suferința se manifestă în straturile superficiale, nu în ultima adâncime. Dacă mintea mea, atenția mea e îndreptată numai spre locul durerii, acolo unde e boală, atunci eu rămân pironit în boală. Dar dacă eu reușesc prin rugăciune, să refac legătura adâncului din mine (ultima adâncime) cu Dumnezeu, durerea se estompează; și gândurile negre dispar.

Așa l-a îndemnat Ava Dorotei pe Dositei: „Roagă-te! Roagă-te!”. Și în fiecare zi venea: „Înalță-te dincolo de lume, dincolo de durerile lumii, dincolo de patimile ei! Înalță-te!”. După câteva zile însă, venind și privindu-l în suferința lui, totuși îl vede cu fața mai senină, liniștită: „Dositei, Dositei! Înalță-ți inima, cugetul!”. Și Dositei a putut răspunde, tremurând: „Nu mai e nevoie să mă înalț. Nu mă mai înalț eu, pentru că a coborât El la mine”. Și din înălțimea Lui a coborât, așa cum a făcut Dumnezeu totdeauna, și mai ales în Fiul Său a coborât, „căci așa a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Fiul Său L-a dat, ca toți cei ce cred în El să nu piară”.

Toți care credem în El, să nu pierim! Și toată lumea să creadă! Ca astfel să avem viața de veci! Amin.

Sursa: **crestinortodox.ro**